

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

Ἐν Ἀθήναις, (ΠΕΜΠΤΗ) 29 Ἀπριλίου 1893.

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 60

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις * 8.50
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 15.—
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΚΑΙΣΑΡΙΝΗ, διήγημα Ἀλεξάνδρου Δουμά (υἱοῦ). —
Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ, μυθιστορία Καρόλου Μερουδέλ.
— ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΛΕΣΕΡ, μυθιστορία Αἰμιλίου Ρισδούργ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΓΓΕΛΙΟΥ ΑΡΙΘ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας «Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΛΕΚΤῶΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ, εἰς Ἀθήνας», διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, γραμματοσήμων, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων, συναλλαγματῶν κτλ. κτλ.

ΚΑΙΣΑΡΙΝΗ

Διήγημα ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ (υἱοῦ).

[Συνέχεια]

Ε'

Τὴν ἐπομένην εἰς τὰς ἐξ τὸ πρῶτ' ὁ Ἐρρίκος ἦτο εἰς τὸ πόδι.

Αἱ ἀκτίνες τοῦ ἡλίου εἰσῆρχοντο εἰς τὸ δωμάτιόν του, διότι, ἵνα ἐξυπνήσῃ ἑνωρίς, ἐφρόντισε νὰ μὴ κλείσῃ τὰ παραθυρόφυλλα.

Ὁ Δερμενὸν ἤνοιξε τὸ παράθυρον καὶ κατέβη εἰς τὸν κήπον, ὅπως ἀναπνεύσῃ τὴν πρωϊνὴν αὔραν τῆς ἀνοιξέως.

Ἡ φύσις ἐξεγείρετο μὲ ἄσματα καὶ μὲ ἀρώματα νέα.

Οὕτω πάντοτε ἄρχεται ἡ ἡμέρα διὰ τοὺς νέους, οἵτινες πρόκειται νὰ εὐτυχίσωσιν.

Ἐκ τοῦ παραθύρου τοῦ ἡδύνατο ὁ Ἐρρίκος νὰ βλέπῃ τὴν θέσιν, ἔνθα ἡ ἐορτὴ ἔλαθε χώραν καὶ ἦτις ἦτο αὐτὴν τὴν ὥραν καθ' ὁλοκληρίαν ἔρημος.

Ἐν τούτοις, ἐπειδὴ ἠγνώριζεν, ὅτι ἡ Ἰουλιέττα ἐπεθύμει μετ' ἀνυπομονησίας νὰ συμβουλευθῇ τὴν μάγισσαν, ἐνεδύθη καὶ ἐξῆλθε διευθυνόμενος πρὸς τὸ μέρος, ἔνθα κατῴκει ἡ Καίσαρινη.

Ὅτε εἰσῆλθεν, ἐκείνη προητοίμαζε τράπεζαν μεταξὺ τῶν θρανίων τῶν προωρισμένων διὰ τοὺς θεατὰς καὶ τῶν τριπόδων, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἡ Καίσαρινη εἶδε τὰς παραστάσεις τῆς.

— Βλέπετε εἶπεν εἰς τὸν Ἐρρίκον, σὰς περιέμενον καὶ ἐφώνηζεν.

— Βουρδαλόυ !¹

Ὁ Βουρδαλόυ ἐπαρουσιάσθη τότε φέρων πανταλόνιον ἐκ βελούδου καὶ κρατῶν εἰς τὴν μίαν χεῖρα τεμάχιον ἄρτου καὶ εἰς τὴν ἄλλην μικρὰν μάχαιραν.

— Θὰ σταθῇς ἐξω εἰς τὴν ὁδὸν καὶ ὅταν ἴδῃς δύο νέας καὶ μίαν γυναῖκα ἡλικιωμένην, δὲν ἔχει οὕτως ; προσέθηκεν ἡ Καίσαρινη παρατηροῦσα τὸν Ἐρρίκον, ὅστις κατένευσε διὰ τῆς κεφαλῆς, ὅταν ἴδῃς, εἶπε, δύο νέας καὶ μίαν γυναῖκα ἡλικιωμένην νὰ διευθύνωνται πρὸς τὸ μέρος τοῦτο καὶ νὰ πλησιάζωσι εἰς τὸ θέατρον μας, θὰ μᾶς εἰδοποιήσῃς. Ἐνόησες ;

— Ναί, μὰ μοῦ φαίνεται...

— Ἐμπρός, ὅ,τι σοῦ εἶπα καὶ χωρὶς παρατηρήσεις.

Ὁ Βουρδαλόυ ὑπήκουσε καὶ ἐξῆλθεν.

— Διατί ὀνομάζεστε τὸν ἄνθρωπον τοῦτον Βουρδαλόυ ; εἶπεν ὁ Ἐρρίκος, ὅτε ἔμεινε μόνος μὲ τὴν βοημίδα.

— Ὁ διευθυντὴς τοῦ θιάσου τούτου, τὸν ὁποῖον μετὰ τὸν θάνατόν του διεδέχθη τὸ ἔδωκε τὸ ὄνομα αὐτό.

— Διατί ;

— Διότι ἐφλυᾶρει πάντοτε καὶ ὁ ἀρχηγός μας ἔλεγεν : «Φλυαρεῖς καθὼς ὁ Βουρδαλόυ», καὶ τὸ ὄνομα τοῦτο ἐπὶ τέλους τοῦ ἔμεινεν. Ἐπειτα εἶχε καὶ ἄλλον λόγον.

— Ποῖον ;

— Ὅτι οὗτος μὲ ἀποκοιμίζει ἢ μὲ μαγνητίζει, ὅπως θέλετε, ὅταν ἔρχωνται νὰ μὲ συμβουλευθῶσι καὶ καθὼς φαίνεται ὁ Βουρδαλόυ μὲ τὴν ρητορικὴν του ἀπεκοιμίζει τὸν κόσμον.

— Λοιπὸν ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἦτο ἀρκετὰ εὐφυὲς καὶ ἀστείος ;

— Ὡ ! ναί, καὶ ἐπίσημος μάλιστα.

— Ἐκεῖνος σὰς εἰδίδας τὴν ἐπιστήμην τῆς μαντικῆς ;

— Ναί.

— Καὶ πῶς κατώρθωσε νὰ τὴν μάθῃ ;

— Εἰς ὀγκώδη βιβλία, τὰ ὁποῖα ἀνεγίνωσκε καθ' ἐκάστην καὶ ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἐγὼ δὲν ἐνόουν τίποτε, ὅσάκις ἐπεχείρουν νὰ τὰ ἀναγνώσω.

— Λοιπὸν ἦτο σοφός ;

— Πάρα πολὺ. Πιστεύσατέ με, ἂν θέλετε, κύριε, πολλάκις ἐνόμισα, ὅτι ἐγὼ νὰ κάμω μὲ τὸν διάβολον. Οὕτω τὴν πρώτην φορὰν ποῦ εἶδον ὅ,τι θὰ ἴδῃ ἡ δεσποινὴς σήμερον, δὲν ὀνυχμυ νὰ σὰς παραστήσω τί ὑπέφερα.

— Ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει κίνδυνος διὰ τὴν κόρην, μοῦ ἐγγυᾶσθε ; εἶπεν ὁ Ἐρρίκος.

— Μὴ φοβῆσθε.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ὁ Βουρδαλόυ εἰσελθὼν εἶπε διὰ τῆς βραγχνῆς φωνῆς του :

— Ἐρχονται.

— Φρόντισε νὰ τὰς ὑποδεχθῇς εὐγενῶς, εἶπεν ἡ Καίσαρινη.

— Ὅσον δι' ὑμᾶς, προσέθηκεν ἀποτεινόμενη πρὸς τὸν Ἐρρίκον, κρυφθῆτε ἐκεῖ.

Καὶ ταῦτοχρόνως ἤνοιγε τὴν θύραν τοῦ δωματίου, ἔνθα τὴν προτεραιάν συνωμίλησε μετὰ τοῦ Ἐρρίκου καὶ τῷ ἐδείκνυε κάθισμα, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐκεῖνος ἐκάθησεν ἀμέσως.

— Ἀκούετε τὴν φωνὴν μου ; εἶπεν ἡ Καίσαρινη, ὅτε ὁ Ἐρρίκος ἐπανεκλείσε τὴν θύραν.

— Κάλλιστα.

— Σιωπὴ τώρα, εἰσέρχονται.

Τρόντι, αἱ δύο νεάνιδες καὶ ἡ Ἰωάννα ὀδηγούμεναι ὑπὸ τοῦ Βουρδαλόυ εἰσῆλθον.

Ἡ Καίσαρινη προχώρησε πρὸς αὐτάς.

— Τί θέλετε, κυρίαι μου, τὰς ἠρώτησε διὰ τῆς γλυκυτέρας φωνῆς.

Ἡ Ἰουλιέττα παρετήρησε τὴν Καίσαριναν, διότι δὲν ἐτόλμα νὰ εἴπῃ εἰς τὴν μάγισσαν τὸν σκοπὸν τῆς ἐπισκέψεώς της.

Ἡ Καίσαρινη εἶπε τότε εἰς τὴν Καίσαριναν :

— Δὲν μὲ ἀναγνωρίζετε ;

1. Σημ. Μ. Bourdaloue Ἰησουΐτης Γάλλος, διάσημος διὰ τὴν ρητορικὴν του πολυλογίαν ἐπὶ τῆς βασιλείας Λουδοβίκου ΙΔ'.

— "Α ! ναι, δεσποινίς, με ἐπεσκέφθητε καὶ ἄλλοτε.

— "Ε, λοιπόν, σήμερον ἡ φίλη μου θέλει νὰ σὰς συμβουλευθῇ.

— Ἐμείνετε εὐχαριστημένη μαζί μου ;

— Περισσότερον ἀκόμη, σὰς ἐθαύμασα.

Ἡ Ἰουλιέττα παρετήρει μετ' ἐκπλήξεως τὰ περὶ αὐτήν.

— Δεσποινίς, εἶπε τότε ἡ Καισαρίνη, ἀφοῦ προσέφερε καθίσματα εἰς τὰς τρεῖς γυναῖκας, ἀπευθυνομένη πρὸς τὴν Ἰουλιέτταν, συνεβουλευθῆτε καμμὶαν φορὰν βοηθείας ;

— Οὐδέποτε.

— Πιστεύετε λοιπόν, ὅτι εἶνε δυνατόν νὰ μαντεύσω τὰ παρελθόν καὶ νὰ προείπω τὸ μέλλον ;

Ἡ Ἰουλιέττα δὲν ἀπεκρίθη.

— Ἀμφιβάλλετε τότε ;

— Ὀλίγον, εἶπεν ἡ νεάνις μειδιῶσα.

— Καὶ ὅσον ἀφορᾷ τὸν ἑαυτὸν σας, δὲν θὰ πεισθῇτε ;

— Τί θέλετε νὰ εἴπετε ;

— Θέλω νὰ εἴπω, ὅτι, ἂν σας προμαντεύσω τὸ παρελθόν καὶ σας προείπω τὸ μέλλον, θὰ με πιστεύσετε ;

— Ναί, ἀλλὰ φοβοῦμαι, ὅτι δὲν θὰ ἐπιτύχετε, εἶπεν ἡ νεάνις, ἥτις κατ' ὀλίγον ἐλάμβανε θάρρος.

— Θὰ τὸ ἴδωμεν, Βουρδαλού !

Οὗτος ἐπαρουσιάσθη σοβαρὸς καὶ ἐπιδεικτικὸς, ὅπως ἦτο πάντοτε.

— Δὸς μου φιάλην μὲ νερὸ καὶ ἓν ποτήριον.

Ὁ Βουρδαλὸς ὑπήκουσε καὶ ἔφερεν ὅ,τι τοῦ ἐζήτησαν, εἰτα περιέμενε.

— Τώρα ἄφησέ μας, τῷ εἶπεν ἡ Καισαρίνη.

Ὁ σχοινοβάτης ἀπεσύρθη καὶ ὅσμη καπνοῦ, ἥτις διεχύθη μετὰ τινος στιγμᾶς εἰς τὸ δωμάτιον, ἐβεβαίωσεν, ὅτι ὁ Βουρδαλὸς εἶχε παραδοθῇ εἰς τὸ κάπνισμα.

Ἡ Καισαρίνη ἔλαβε τὸ ποτήριον καὶ τὸ ἐπλήρωσεν ὕδατος.

— Βλέπετε, εἶπεν εἰς τὴν Ἰουλιέτταν, ὅτι εἶνε καθαρὸν νερόν.

— Ναί.

— Τέλος ἡ δεσποινίς, μετὰ τῆς ὁποίας ἔκαμα τὸ πείραμα τοῦτο, δύναται νὰ σας βεβαιώσῃ.

— Εἶνε ἀληθές, εἶπεν ἡ Καικιλία.

— Δὲν φοβεῖσθε ; ἐπανέλαβεν ἡ Καισαρίνη.

— Διὰ τί ;

— Διὰ τὸ μυστήριον, διότι θὰ ἴδῃτε παράδοξα πράγματα, τὸσον παράδοξα, ὥστε δὲν θὰ θέλετε νὰ πιστεύσετε, ὅτι τὰ εἴδετε.

— Δὲν θὰ φοβηθῶ καθόλου, ἀπεκρίθη ἡ Ἰουλιέττα μετὰ μειδιάματος ἀμφιβολίας.

— Νομίζετε, χωρὶς ἄλλο, ὅτι κάμνω προηγουμένως τὸ πείραμα τοῦτο μὲ ὅλας τὰς λεπτομερείας, ὅπως σας ἐπηρεάσω. Βγάλετε αὐτὴν τὴν ιδέαν, δεσποινίς, δὲν ὑπάρχει καμμία ἀγυρτεία εἰς ὅ,τι θὰ ἴδῃτε. Τὸ κάμνω, σας βεβαιῶ, χωρὶς νὰ δύναμαι νὰ τὸ ἐξηγήσω, μαντεύω, χωρὶς νὰ γνωρίζω καὶ ἐγώ, πῶς τὸ κατορθώνω.

Καὶ λέγουσα ταῦτα ἡ Καισαρίνη ἐπλησίαζε τὸ ποτήριον, πλήρες ὕδατος, εἰς τὴν Ἰουλιέτταν καὶ τῇ ἔλεγε :

— Παρατηρήσατε μετὰ προσοχῆς ἐντὸς τοῦ ποτηρίου τούτου καὶ εἰπέτε μου, τί βλέπετε.

Καὶ ταυτόχροτως οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς Καισαρίνης προσήλυντο ἐπὶ τοῦ ὕδατος τοῦ ποτηρίου.

Ἡ Ἰουλιέττα προσεπάθησε νὰ διατηρήσῃ σοβαρὸν ὕφος, ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσε, παρατηροῦσα δὲ τὴν Καικιλίαν ἐξεκαρδίσθη ἀπὸ τὰ γέλοια.

— Γελᾶτε, δεσποινίς, εἶπεν ἡ Καισαρίνη, ἔτσι πάντοτε μὲ τὰ γέλοια ἀρχίζει τὸ πείραμά μου. Θέλετε τώρα νὰ παρατηρήσετε ;

Ἡ Ἰουλιέττα ἐκρατήθη καὶ προσήλωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς εἰς τὸ μέσον τοῦ ποτηρίου.

— Τί βλέπετε ; ἠρώτησεν ἡ Καισαρίνη, ρίπτουσα ἑταστικὸν καὶ παραδόξον βλέμμα ἐπὶ τοῦ ὕδατος.

— Δὲν βλέπω τίποτε.

— Παρατηρήσατε μετὰ προσοχῆς.

— "Α ! εἶπεν ἡ νεάνις μετὰ τινος στιγμᾶς, τὸ ὕδωρ ἀλλάσσει χρῶμα !

— Κάλλιστα. Ἐπειτα ;

— Ἐπειτα φαίνεται ὅτι βράζει ὀλίγον.

— Τί διακρίνετε τώρα ;

— Περιέργον. Βλέπω δένδρα καὶ μίαν οἰκίαν.

— Γνωρίζετε τὴν οἰκίαν αὐτήν καὶ τὰ δένδρα ;

— Μὲ τὸ παραπάνω. Εἶνε ἡ ἑπαυλὶς τῆς μητρός μου. Ἐλα, παρατήρησε, εἶπεν ἡ Ἰουλιέττα πλησιάζουσα τὸ ποτήριον εἰς τὴν Καικιλίαν.

— Ἡ δεσποινίς δὲν θὰ ἴδῃ τίποτε, διέκοψεν ἡ Καισαρίνη, σεῖς μόνον δύνασθε νὰ βλέπετε.

— Παράδοξον, ἐψιθύρισεν ἡ Ἰουλιέττα, ἥτις δὲν εἶχε πλέον ὄρεξιν νὰ γελᾷ καὶ τῆς ὁποίας ἡ ψυχὴ ἐφαίνετο ἀντικατοπτριζομένη εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς.

— Τί συμβαίνει ;

— Βλέπω τὴν μητέρα μου.

— Πῶς εἶνε ἐνδεδυμένη ;

— Φέρει περιώμιον κυανοῦν καὶ πῖλον ψαθινόν. περιπατεῖ εἰς τὰ ἄνθηρα τοῦ κήπου· εἰς τὴν μίαν χεῖρα κρατεῖ δέσμην χαρτίων, διὰ τῆς ἄλλης κόπτει ἄνθη.

— Εἴδετε τὴν κυρίαν μητέρα σας σήμερον τὸ πρωῒ ;

— "Οχι.

— "Ε, λοιπόν, ὅταν ἐπιστρέψῃτε θὰ μάθῃτε ἂν ἦτο ἐνδεδυμένη καθὼς τὴν βλέπετε, καὶ θὰ τὴν ἐρωτήσετε τί ἔκαμνεν.

— Ἐξηφανίσθησαν ὅλα, εἶπεν ἡ Ἰουλιέττα, καὶ δὲν βλέπω πλέον τίποτε.

— Παρατηρεῖτε πάντοτε.

— Βλέπω δωμάτιον, ἐπανέλαβε μετὰ τινος δευτερόλεπτα ἡ δεσποινίς Βωζέ, δωμάτιον ἀμυδρῶς φωτιζόμενον, ὑπάρχει κλίνη ἐντὸς καὶ ἄνθρωπος κατὰκειται ἐπὶ τῆς κλίνης ταύτης. Γυνὴ εἶνε πλησίον του καὶ μικρὰ κορασίς πλησίον τῆς γυναικὸς ταύτης. Ὁ ἄνθρωπος οὗτος εἶνε ὁ πατήρ μου, ἡ γυνὴ αὕτη εἶνε ἡ μήτηρ μου, ἡ παιδίσκη αὕτη εἶμαι ἐγώ. Ναί, ἐξηκολούθησεν ἐν συγκινήσει ἡ νεάνις, τὰ βλέπω, καθὼς τῷ ὄντι συνέβησαν. Ἐγὼ κλαίω καὶ ἡ μητέρα μου

προσεύχεται. Ὁ πατήρ μου μᾶς εὐλογεῖ καὶ ἀποθηήσκει !

Καὶ δάκρυον ἔπεσεν ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς νεάνιδος εἰς τὸ ποτήριον, ὅπερ παρετήρει. Ἐσπόγγισεν ἀμέσως τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς καὶ ἀποτεινομένη πρὸς τὴν Καισαρίνην εἶπεν :

— Ἡ εἰκὼν εἶνε ἀκριβὴς καὶ ὅ,τι εἶδον ἀξιοθαύμαστον.

— Λοιπὸν ἐπέισθητε ;

— Βεβαίως.

— Ἄς ἴδωμεν τὸ μέλλον τώρα.

Ἡ Ἰουλιέττα ἐδίστασεν.

— Φοβεῖσθε, δὲν ἔχει εὐτῷ, δεσποινίς ; τῇ εἶπεν ἡ Καισαρίνη μειδιῶσα.

— Φοβοῦμαι, τὸ ὁμολογῶ.

— "Ε λοιπόν, θέλετε νὰ σας προείπω τὸ μέλλον, χωρὶς νὰ σας κάμω νὰ τὸ ἴδῃτε ;

— Προτιμῶ τοῦτο.

— Εἴσθε ἀποφασισμένη νὰ κάμῃτε ὅ,τι θὰ σας εἴπω.

— Ναί.

— Βουρδαλὸς ! ἐφώνησεν ἡ Καισαρίνη.

Ὁ φλύαρος παρουσιάσθη.

— Δὸς μου τὸν δακτύλιον, εἶπεν ἡ βοημὴς.

Ὁ Βουρδαλὸς ἠρέυνησεν εἰς τὸ θυλάκιόν του, ἐξήγαγε σιδηροῦν δακτύλιον, τὸν ἐπίεσεν ἐπὶ τινος στιγμᾶς εἰς τὰς χεῖρας του καὶ πλησιάζων τὴν Καισαρίνην τὸν ἐπέρασεν εἰς τὸν δακτύλον τῆς, καθ' ἣν στιγμὴν ἐκείνη ἠτοιμάζετο νὰ καθήσῃ.

Ἡ Βοημὴς ἀνεσκήρτησεν, ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἔμεινεν ἐν τῇ θέσει γυναικὸς κοιμωμένης.

Ἐκοιμήτο τῷ ὄντι.

Ἡ Ἰουλιέττα παρετήρει πᾶν ὅ,τι συνέβαινε μετ' ἐκπλήξεως, σχεδὸν μετὰ φόβου.

— Τώρα, τῇ εἶπεν ὁ Βουρδαλὸς, δώσατε τὴν χεῖρά σας εἰς τὴν Καισαρίνην, δεσποινίς, καὶ ἐρωτᾷτέ την. Ἐγὼ ἀποσύρομαι.

Ἡ Ἰουλιέττα ἔθηκε τὴν λευκὴν καὶ μικρὰν χεῖρά τῆς εἰς τὴν σκληρὰν χεῖρα τῆς μαγίσσης, ἀλλὰ δὲν εὔρε τίποτε νὰ τὴν ἐρωτήσῃ.

— Τί θέλετε νὰ μάθῃτε ; ἠρώτησεν ἡ Καισαρίνη.

— Εἰπέτε μου, τί σκέπτομαι.

— Δύναμαι νὰ ὁμιλῶ ὑψηλοφώνως ἐνώπιον τῶν δύο τούτων προσώπων, τὰ ὁποῖα εὐρίσκονται ἐδῶ ;

— Ναί.

— Ἐχετε εἰς τὸν νοῦν σας ἓνα νέον, δεσποινίς.

Ἡ Ἰουλιέττα ἐμόρφασεν.

— Θέλετε νὰ σιωπήσω ; εἶπεν ἡ Καισαρίνη.

— "Οχι, ὁμιλήσατε.

— Ἀγαπάτε τὸν νέον αὐτόν. Δὲν εἶνε ἀλήθεια ;

Ἡ δεσποινίς Βωζέ καὶ ἐψιθύρισεν, ἀλλὰ τὸσον χαμηλοφώνως, ὥστε οὐδεὶς τὴν ἤκουσεν ἐκτὸς τῆς μαγίσσης.

Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ εἴπωμεν, ὅτι κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ὁ Ἐρρῖκος εἶχε προσκεκολλημένον τὸ οὖς του εἰς τὴν θύραν τοῦ δωματίου, ἐνθα ἦτο κρυμμένος.

— Ἐνας ἄλλος σας ἀγαπᾷ, ἐπανέλαβεν ἡ Καισαρίνη.

— Τὸ ὄνομά του ;
 — Ἐκτωρ. Δὲν εἶνε αὐτό ;
 — Ναί. Ποῖος ἐκ τῶν δύο μ' ἀγαπᾷ περισσότερο ;
 — Ὁ δευτέρος.
 — Εἶσθε βεβαία ;
 — Βεβαίως.
 Ἡ Ἰουλιέττα ἐφριχιάσεν.
 — Ἀλλὰ σῆς, εἶπεν ἡ Καισαρίνη, δὲν τὸν ἀγαπᾷτε.

— Ἀληθῶς.
 — Καὶ εἶνε δι' αὐτὸ πολὺ δυστυχής.
 — Τὸ γνωρίζετε λοιπόν ;
 — Καλλίστα. Ἡ μήτηρ σας σᾶς ὡμίλησε περὶ αὐτοῦ χθὲς τὸ ἑσπέρας.
 — Ναί. Ἐξακολουθήσατε.
 — Θὰ ὑπανδρευθῆτε μετ' ὀλίγον.
 — Ποῖον θὰ πάρω ; ἠρώτησεν ἡ Ἰουλιέττα χαμηλῇ τῇ φωνῇ.
 — Δὲν δύναμαι νὰ σᾶς τὸν εἶπω, ἀλλὰ δύναμαι νὰ σᾶς εἶπω, ποῖον πρέπει νὰ νυμφευθῆτε.

— Εἰπέτε.
 — ὦ ! θὰ δυστυχήσετε, δεσποινίς, καὶ ἐνεκα ἰδιοῦ σας σφάλματος, ἐκτὸς ἂν μοῦ ὀρκισθῆτε ὅτι θὰ μὲ πιστεύσετε καὶ θὰ κάμετε ὅ,τι θὰ σᾶς εἶπω.
 — Πρὸς τί ὁ ὅρκος αὐτός ;
 — Διότι δὲν θὰ γείνετε εὐτυχής, παρὰ ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ μὲ ὑπακούσετε.
 — Θὰ σᾶς ὑπακούσω, εἶπεν ἡ Ἰουλιέττα, ἥτις ἦτο περίεργος νὰ μάθῃ τί θὰ τῆς ἔλεγεν ἀκόμη ἡ μάγισσα.
 — Ὅταν ἐπιστρέψετε εἰς τὴν ἑπαυλιν, ἡ μήτηρ σας θὰ σᾶς ὁμιλήσῃ, καθὼς σᾶς ὡμίλησε χθὲς τὸ ἑσπέρας.
 — Γνωρίζετε λοιπόν τί μοῦ εἶπεν ;
 — Βεβαίως. Θέλετε νὰ σᾶς τὸ ἐπαναλάβω ;

— Εἶνε ἀνωφελές.
 — Ὁ πρῶτος ἄνθρωπος, τὸν ὁποῖον θὰ ἴδετε, προσέχετε εἰς αὐτὸ πολὺ, δεσποινίς, μετὰ τὴν συνδιάλεξιν, ἥτις θὰ γείνη μετὰ τῶν ὡμῶν καὶ τῆς μητρός σας, εἶνε ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ ἐκλέξητε διὰ σύζυγον, ὁ ποικιλόποτε καὶ ἂν εἶνε αἱ κλίσεις τῆς καρδίας σας δι' ἄλλον, διότι ἄλλως δὲν σᾶς ἐγγυῶμαι.

— Ἐχει καλῶς, εἶπεν ἡ Ἰουλιέττα, συγκεκινημένη, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, ἐξ ὅσων ἤκουσεν, ἔχει καλῶς. Μοῦ εἶπετε ἀρκετά.
 Καὶ ρίπτουσα χρυσῶν νόμισμα ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἐξῆλθε μετὰ τῆς Καικιλίας καὶ τῆς παιδαγωγοῦ τῆς.

— Τί σκέπτεσαι λοιπόν ; εἶπεν ἡ Καικιλία εἰς τὴν δεσποινίδα Βωζέ.
 — Σκέπτομαι ὅτι εἶμαι εὐτυχὴς εὐρισκομένη ἐκτὸς τοῦ οἰκήματος τῆς μαγίσσης καὶ ἀναπνέουσα καθαρὸν ἀέρα. Ἡ γυνὴ αὕτη εἰσέδυσεν εἰς τὰ βάθη τῆς καρδίας μου.

— Θὰ κάμῃς ὅ,τι σοὶ εἶπε ;
 — Δὲν ἤξεύρω τίποτε. Τί θὰ ἔκαμνεν σὺ εἰς τὴν θέσιν μου ;
 — Θὰ ὑπήκουον.
 — Θὰ ὑπήκουες ;
 — Ναί.
 — Θὰ ἴδωμεν τότε.
 Καὶ ὑπὸ φοβερῶν σκέψεων κατεχομένη ἡ

Ἰουλιέττα ἐπανελάβε τὴν ὁδόν, ἥτις ἔφερεν εἰς τὴν ἑπαυλιν.

Ὅτε ὁ Βουρδάλου εἶδεν ἐξερχομένης τὰς τρεῖς γυναῖκας, εἰσῆλθε καὶ ἀφαιρῶν ἐκ τοῦ θακτύλου τῆς Καισαρίνης τὸν σιδηρεῶν θακτύλιον, τῇ βοηθείᾳ τοῦ ὁποῖου τὴν εἶχεν ἀποκοιμήσῃ, τὴν ἀφύπνισεν.

[Ἐπεται συνέχεια.]

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΑΚΗΣ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ

Μυθιστορία ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Οἱ Ροζενδάλ.

[Συνέχεια]

— Τί ἐννοεῖς μὲ αὐτό ;
 — Ἐννοῶ ἂν ἦναι εὐχαριστημένη ἐκ τῆς ὑπηρεσίας σου.
 — Χωρὶς νὰ τὸ καυχῆθῃ, ναί.
 — Συνδέεται μὲ τοὺς Ροζενδάλ ;
 — Στενά. Τί θέλεις νὰ μάθῃς ;
 — Τίποτε ἐπὶ τοῦ παρόντος.
 — Ἀργότερα ὅμως ;
 — Ἴσως θὰ ἠδύνατο νὰ μὲ προστατεύσῃ.
 — Πῶς ;
 — Συνιστῶσά με εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ βαρόνου.

— Καὶ διατί ὄχι τώρα ;
 — Δὲν δύναμαι. Ἐχω νὰ τακτοποιήσω πολλὰς ὑποθέσεις. Θέλω καὶ ἐγὼ νὰ ἀλλάξω θέσιν.

— Ἐχεις δίκαιον. Πρέπει νὰ μὲ μιμηθῇς.

— Ἀφες με νὰ σκεφθῶ ὀλίγας ἡμέρας.
 — Ποῦ θὰ σὲ ἐπανιδῶ ;
 — Ἐδῶ, ἀρκεῖ νὰ μὴ σὲ στενοχωρῶ.
 — Νὰ μὲ στενοχωρήσῃς, σὺ Ραβού ! σὺ ὁ καλῆτερος φίλος μου, ὁ παλαιὸς σύντροφός μου.

— Κάμε μου μίαν χάριν.

— Ποῖαν ;

— Μὴ μὲ ὀνομάζῃς πλέον Ραβού, κἀλυσον διὰ πέπλου τὸ παρελθόν μου Ἰοῦ ἐν ἐπισκεπτῆριόν μου : Ραβινέλ Λουδοβίκος. Τοῦτο εἶναι τὸ πλαστὸν ὄνομά μου.

— Ὅπως θέλῃς. Φαίνεται ὅμως λυπημένος.

— Ἐχω πολλὰς στενοχωρίας.

— Θὰ σὲ παρηγορήσωμεν.

— Καλέ μου φίλε !

— Πίνωμεν ἐν ποτηράκι : Σὲ κερνῶ.

— Εὐχαριστῶ, ἄλλοτε εἶπεν ὁ Ραβού.

— Ἀ ! παλαιέ μου φίλε Ραβού...

— Ραβινέλ.

— Ραβινέλ, ἔστω, ὑπέλαβεν ὁ Ζιρώ, δὲν ἐννοεῖς τὰ θέλητρα τῆς ζωῆς, τὴν ὁποίαν διόγω. Εἶμαι πεπεισμένος ὅτι μὲ τὸν καιρὸν θὰ μάθῃς μίαν ἀλήθειαν.

— Ποῖαν ;

— Ὅτι ἡ θέσις ὑπηρετοῦ εἰς καλὴν οἰκίαν εἶναι ἡ καλῆτέρα εἰς τὸν κόσμον. Δὲν ἔχει κἀνεὶς οὔτε φροντίδας οὔτε ἀνάγκας. Εὐ-

ρίσκεσαι εἰς μεγαλοπρεπεῖς αἰθούσας καὶ εἰς γλυκεῖαν θερμότητα τὸν χειμῶνα. Τὸ θέρος ἀναπνέεις τὸν καθαρὸν ἀέρα τῆς ἐξοχῆς. Καλὸ τραπέζι εἰς πᾶσαν ἐποχὴν, κλίνην μαλακὴν, ὠραίαν...

— Διασκεδάσεις ;

— Ὑπηρετρίας διὰ διασκέδασιν. Οἱ αὐθένται μας μᾶς συντηροῦσιν ὅπως πρέπει καὶ μᾶς καλομεταχειρίζονται.

— Τέλος, διαρκὲς πανηγυρις !

— Ναί, πιστεύσόν με.

— Αἱ ! αἱ ! εἶμαι μακράν.

— Ἀλήθεια, ἡ σύζυγός σου ; Τοῦ μὲ νὰ σὲ ἐρωτήσω.

— Τὰ ἔμαθες ;

— Βεβαίως. Ἐφυγε...

— Ἀγνοῶ τί ἀπέγεινε καὶ ποῦ εὐρίσκειται. Χαῖρε.

— Ὅχι χαῖρε. Θὰ ἐπανιδωθῶμεν.

Καὶ ἐσπινέζαν ἀλλήλων τὰς χεῖρας.

Ὁ Ραβού ἐξηκολούθησε τὴν ὁδὸν αὐτοῦ εἰκῇ καὶ ὡς ἔτυχεν, ἀλλ' εἶχε τὴν καρδίαν ἐλαφροτέραν.

Ὁ σκοπός, ὃν συνέλαβε, σκοτεινὸς καὶ ἀσαφής ἐν ἀρχῇ, ἐμορφότο ἤδη ἐν τῷ νῷ του. Τὸ φᾶσμα ἐλάμβανε σάρκα.

— Ἄν ἦτο δυνατόν, ἐσκέπτετο, ἀλλ' εἶναι ἀνόητον !

Μετ' ὀλίγον ἡ ἰδέα αὕτη δὲν τῷ ἐφαίνετο πλέον τόσῳ ἀπραγματοποιήτος.

— Διατί ὄχι ; ἔλεγε καθ' ἑαυτόν.

Εἰς τὴν πλατεῖαν Μποῶ ἐστράφη πρὸς τὴν λεωφόρον Μαρινὺ καὶ κατῆλθεν εἰς τὰ Ἡλύσια.

Μετ' ὀλίγον ἔστη ἐνώπιον τῶν κήπων τοῦ μεγάρου Ροζενδάλ σκιαζομένων ὑπὸ μεγαλοπρεπῶν δένδρων ὡς ἐν νορμανδικῷ ὁάσει.

Νὰ εἰσέλθῃ ἐκεῖ ! Νὰ παρίσταται εἰς τὸν βίον τοῦ ἀνδρός, ὅστις κατέστρεψε τὴν εὐτυχίαν τοῦ ἰδιοῦ του ! Νὰ μετρᾷ τοὺς παλμούς τῆς ὀρειχαλκίνης καρδίας, ἥτις θὰ ἐσπαράσσεται, καθ' ἣν στιγμὴν ἡ τύχη ἐμεῖ-δία τῷ ἀνθρώπῳ ἐκείνῳ καὶ ἔστρωσε τὴν ὁδὸν τοῦ δι' ἀνθρώπων. Τίς οἶδε ; Θὰ καθίστατο ἴσως ὁ ἐξ ἀπορρήτων τῶν μαρτυριῶν τοῦ ἀνδρός τούτου, ἅτινα αὐτὸς θὰ προεκάλει ! Θὰ ἠδύνατο ἴσως νὰ εἶπῃ : σοὶ ἀποδίδω ὁ φθάλμιόν ἀντὶ ὀφθαλμοῦ καὶ ὀδόντα ἀντὶ ὀδόντος. Ἐξωφλήσαμεν !

Ἐβύβριζε τὸ βλέμμα του ἐν τῷ ἄλσει ἐκείνῳ.

Μακρόθεν ἐφαίνετο τὸ μεγαλοπρεπὲς μέγαρον Ροζενδάλ, ὁ δὲ Ραβού παρετήρει αὐτὸ ἀπὸ τοῦ κιγκλιώματος.

Αἴφνης ὄχημα ἐξευγμένον δι' ἐνὸς μόνου ἔππου ἔστη ἐνώπιον τῆς θύρας.

Τῇ αὐτῇ στιγμῇ, ἐκ τοῦ ἄκρου δένδρουστοιχίας τινός, ἀνθρώπος τις ἐφάνη βαδίζων ἐσπευσμένῳ βήματι πρὸς τὴν λεωφόρον Γαβριήλ.

Τὰ χαρακτηριστικὰ του ἦσαν συνεσταλμένα... Ἐφαίνετο διατελῶν ὑπὸ τὸ κράτος ζωηρᾶς ἀνησυχίας.

Ὅταν ἐπλησίασεν ὁ Ραβού ἀνεγνώρισε τὸν βαρόνον Μάξιμον.

Ὁ τραπέζίτης ἔλαβε μικρὰν κλεῖδα, ἡνέωξε μικρὰν θύραν κατασκευασμένην ἐν τῷ κιγκλιώματι, ἔσπρεν αὐτὴν βιαίως ὀπισθεν τοῦ καὶ εἰσώρμησεν εἰς τὸ ὄχημα, χωρὶς νὰ